DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 29. SEPTEMBER 1983 [1]

Hilde de Bruyn
mod Europa-Parlamentet

»Tjenestemænd på prøve — afskedigelse«

Sag 223/82

Sammendrag

Tjenestemænd — ansættelse — prøvetid — afskedigelse
(Tjenestemandsvedtægten, art. 34, stk. 2)

I sag 223/82

HILDE DE BRUYN, tidligere tjenestemand på prøve ved Europa-Parlamentet, med bopæl i Luxembourg, 32, rue Jean l'Aveugle, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, 18 A, rue des Glacis, hos hvem der også er valgt adresse,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, ved direktør for personale og velfærdstjeneste Martin Schmidt, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, 22, Côte d'Eich, hos hvem der også er valgt adresse,

sagsøgt,

hvori der i det væsentlige er nedlagt påstand om, at udtalelsen ved prøvetidens udløb vedrørende sagsøgeren og hendes afskedigelse annulleres, samt om erstatning,

har

1 — Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne Mackenzie Stuart og T. Koopmans,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Efter at have bestået udvælgelsesprøve PE/58/LA vedrørende ansættelse af nederlandske oversættere blev Hilde de Bruyn med virkning fra den 1. marts 1981 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7 ved Europa-Parlamentet.

Det bør bemærkes, at i hendes ansøgning var hendes bopæl, der oprindeligt var oplyst at være s-Gravenwezel (Nederlandene), streget ud, og at der i rubrikken »postadresse«, hvor der tidligere havde stået »geen« (ingen), var angivet »Mantineias — 2-4 Vironas — Athen«.

Fredag den 3. april 1981 forlod sagsøgeren sin arbejdsplads, idet hun fortalte, at hun ikke havde det så godt. I stævningen oplyste hun, at hun havde fået sygeorlov, idet det allerede fra april måned det foregående år havde været planlagt, at hun skulle have foretaget et kirurgisk indgreb i Athen, men har anerkendt, at hun på grund af sit beskedne kendskab til vedtægtens bestemmelser var rejst til Gækenland uden særlig tilladelse. Parlamentet har bestridt denne udlægning af de faktiske omstændigheder.

Den 10. april 1981 modtog sagsøgte en lægeattest, som var dateret den 6. april, og som var underskrevet af en læge i Athen; det hed heri, at sagsøgeren ville være syg i 10 dage. En ny lægeattest af 17. april forlængede sygeperioden med

yderligere 10 dage. Hilde de Bruyn genoptog sit arbejde den 28. april 1981.

Den 2. juni 1981 tilstillede sagsøgerens kontorchef og to revisorer direktøren for sprogtjenesten en skrivelse, som også blev tilsendt Hilde de Bruyn. I skrivelsen anførtes det, at sagsøgeren burde være mere omhyggelig med at overholde de administrative bestemmelser, og at hun hurtigere burde gøre sig fortrolig med terminologien; til gengæld nævntes det, at hun havde gode kundskaber i moderne græsk, og at der på grund af hendes lange fravær som følge af sygdom ikke kunne gives en velbegrundet vurdering af hendes arbejdsindsats.

Den 7. september 1981 modtog Hilde de Bruyn en skrivelse, der var underskrevet af hendes kontorchef; han meddelte hende heri, at hendes prøvetid indtil da ikke havde været tilfredsstillende, og at udtalelsen ved prøvetidens udløb derfor kunne blive negativ. På foranledning af skrivelsen havde sagsøgeren en samtale med sin kontorchef.

Den 28. oktober 1981 blev udtalelsen ved prøvetidens udløb vedrørende sagsøgeren underskrevet. Med hensyn til hurtighed ved udførelsen af arbejdet, forholdet til kolleger samt til andre fik sagsøgeren karakteren »acceptabel«, mens hun fik karakteren »utilstrækkelig« med hensyn til spørgsmålet om kundskaber, der er nødvendige i den pågældende stilling, forståelse og tilpasningsevne, initiativ, organisationsevne, ansvarsbevidsthed, arbejdets kvalitet samt præcision. I en skrivelse, der var vedlagt udtalelsen, blev der fremført følgende kritik af sagsøgeren:

»— manglende indsigt og almen dannelse, hvilket fører til en ukorrekt forståelse af teksterne;

— skødesløs og uovervejet adfærd: ved flere lejligheder har hendes fadæser nærmest ødelagt den gode rytme i arbejdsgangen inden for tjenesten;

— manglende initiativ og interesse for arbejdet: hun er hverken blevet tilstrækkelig fortrolig med, hvorledes institutionerne arbejder eller med de mest elementære begreber og vendinger inden for Parlamentet; desuden udfører hun sit arbejde langsomt;

— utilstrækkelig ihærdighed og præcision;

— manglende ordenssans«.

Det anbefaledes i udtalelsen, at sagsøgeren blev afskediget.

Den 11. december 1981 fremkom Hilde de Bruyn med sine bemærkninger til udtalelsen, og anmodede om, at hendes prøvetid blev forlænget som følge af hendes fravær på grund af sygdom, hvorfor hun ikke havde haft mulighed for fuldt ud at bevise sine faglige kundskaber.

Den 9. februar 1982 modtog sagsøgeren afgørelsen om, at hun var afskediget med virkning fra den 28. februar. Den 17. februar indgav sagsøgeren en klage over udtalelsen ved prøvetidens udløb og den derpå stedfundne afskedigelse. Sagsøgeren supplerede klagen i skrivelse af 26. maj 1982, hvori hun hævdede, at hendes afskedigelse var snævert forbundet med ansættelsen af Vermeulen. Ved skrivelse af 16. juli 1982 afviste Parlamentets generalsekretær både klagen og skrivelsen.

Nærværende sag er anlagt ved Domstolen den 23. august 1982.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden yderligere bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»a) Sagen antages til realitetsbehandling;

b) der gives sagsøgeren medhold, og følgelig annulleres den udtalelse ved prøvetidens udløb, som indstiller Hilde de Bruyn til afskedigelse;

c) følgelig kendes den stedfundne afskedigelse ugyldig;

d) på grundlag heraf fastslås, at sagsøgeren har ret til løn og andre vederlag fra tidspunktet for sin afskedigelse (28. februar 1981) og indtil sagsøgte berigtiger forholdet, med renter 10 % indtil betaling sker;

e) sagsøgte dømmes til at betale sagsøgeren i erstatning for ikke-økonomisk skade enten 10 000 BFR pr. arbejdsløshedsmåned fra sagens anlæg med renter 10 %, eller et samlet beløb på 180 000 BFR med renter 10 % fra sagens anlæg og indtil betaling sker;

f) der gives sagsøgeren lejlighed til at bevise ved vidneførsel, at den påklagede udtalelse ved prøvetidens udløb er udtryk for magtfordrejning, og at det virkelige mål med nævntes udtalelse har været at frigøre sagsøgerens stilling;

g) sagsøgte tilpligtes at betale samtlige de med sagen forbundne udgifter, dog således at spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes i tilfælde af bevisførelse«.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»— det tages til efterretning, at Parlamentet overlader det til Domstolen at træffe afgørelse vedrørende sagens formalitet;

— frifindelse;

— spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende bestemmelser«.

III — Parternes anbringender og argumenter

I stævningen har *sagsøgeren* først og fremmest fremført et anbringende støttet på, at bedømmelsen er udarbejdet i strid med redelig handlemåde, idet den, der har udarbejdet udtalelsen, ikke omhyggeligt har vurderet de punkter, der skal bedømmes i henhold til vedtægtens artikel 34. Det er ikke en begrundelse at fremhæve så personlige omstændigheder som »manglende ordenssans«, »skødesløshed« og »tankeløshed«. Med hensyn til bemærkningen om hendes manglende »almene dannelse« er dette ikke på nogen måde bevist, og sagsøgeren har dog en universitetseksamen i filologi. Sagsøgerens andet anbringende vedrører udtalelsens begrundelse og skal ses i sammenhæng med det første anbringende.

Bistandspligten er tilsidesat i den forstand, at den eneste person, der har hjulpet sagsøgeren under hendes prøvetid, sprogrevisor Kroon, ikke er blevet hørt, ligesom sagsøgerens overordnede ikke har hjulpet hende.

Udtalelsen ved prøvetidens udløb er blevet udarbejdet før det fastsatte tidspunkt, nemlig to måneder og ni dage før prøvetidens udløb.

Sagsøgeren har bestridt bedømmerens kompetence, idet det tilkommer direktøren for tjenestegrenen at udarbejde udtalelsen. Den 21. september 1981 var

der ganske vist ingen direktør for oversættelsestjenesten, men dette kan ikke på nogen måde indebære, at kontorchef Van Mulders derved får kompetence til at udarbejde udtalelser ved prøvetidens udløb.

Med hensyn til spørgsmålet om tilsidesættelse af den berettigede forventning har sagsøgeren bemærket, at efter at hun var blevet opfordret til hurtigere at blive fortrolig med terminologien, havde hun taget opfordringen til efterretning uden dog fuldt ud at gøre sig klart, hvilken trussel med hensyn til fremtiden der lå i bemærkningen. I skrivelsen af 2. juni 1981 bekræftede de tre underskrivere, at hun havde gode kundskaber i moderne græsk, men bemærkede desuden, at det var vanskeligt at give en velbegrundet vurdering af sagsøgeren som følge af hendes lange fravær fra arbejdet på grund af sygdom. Nævnte foreløbige skrivelse blev affattet, efter at sagsøgeren kun havde arbejdet i 53 dage. Under samtalen med kontorchefen var der aldrig tale om, at udtalelsen ved prøvetidens udløb i det hele ville være negativ; alligevel indstilledes det i udtalelsen, der blev udarbejdet 12 dage senere, at sagsøgeren blev afskediget. I hele prøvetiden har sagsøgeren ikke modtaget nogen skriftlig eller mundtlig bemærkning, som lod formode, at der var nærliggende fare for en sådan afgørelse.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at der er begået magtfordrejning, og har til støtte herfor anført, at en hel række relevante og samstemmende formodninger gav sagsøgeren det indtryk, at udtalelsen ved prøvetidens udløb blev udarbejdet af grunde, der ikke havde relation til den gode arbejdsgang inden for tjenestegrenen. Den omstændighed, at den omtvistede udtalelse blev udarbejdet inden det fastsatte tidspunkt, beviser, hvor vigtigt det var hurtigt at træffe afgørelsen om at »likvidere« sagsøgeren, således, at hendes stilling kunne tilbydes Vermeulen, der havde bestået en senere udvælgelsesprøve.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at udtalelsen ved prøvetidens udløb samt afgørelsen om at afskedige hende annulleres, men har også nedlagt påstand om, at der udbetales hende løn for de måneder, hvor hun var arbejdsløs, med renter 10 % fra hver forfaldsdag. Udtalelsen ved prøvetidens udløb har påført hende en betydelig ikke-økonomisk skade, idelige og udmattende bekymringer samt udgifter i forbindelse med hendes søgen efter anden beskæftigelse.

I svarskriftet har *Parlamentet* gjort gældende, at sagsøgerens argument om, at udtalelsen ved prøvetidens udløb er udarbejdet for tidligt, ikke er begrundet. Anden del af udtalelsen, »bedømmelse«, blev udfyldt og dateret den 28. oktober 1981, altså en måned inden udløbet af sagsøgerens prøvetid, idet dog den administrative del af udtalelsen blev udarbejdet den 21. september 1981. I øvrigt indeholder vedtægten kun bestemmelser om det seneste tidspunkt, udtalelsen skal gives, og ikke det tidligste, hvor den kan gives. Sagsøgte er ikke bekendt med, at Domstolen på noget tidspunkt har skullet tage stilling til, at en udtalelse angiveligt var udarbejdet for tidligt, og et sådant klagepunkt har i øvrigt ingen hjemmel i vedtægten.

For så vidt angår spørgsmålet om den kompetente bedømmer, har Parlamentet anført, at den anfægtede udtalelse blev underskrevet af den assisterende generaldirektør, Palmer, efter indstilling af den berørte kontorchef, Van Mulders. Udtalelsen var vedlagt en skrivelse stilet til Palmer og underskrevet af kontorchefen med en sproglig konsulent og en sprogrevisor som medunderskrivere. Udtalelsen var således udstedt af de personer, der bedst muligt kunne bedømme sagsø-

gerens arbejdsindsats. Udtalelsen blev i øvrigt underskrevet af generaldirektøren. Dette er de faktiske forhold, og efter sagsøgtes opfattelse bør det fremhæves, at vedtægten ikke indeholder regler om, hvem der som bedømmer er den kompetente myndighed ved udarbejdelsen og underskrivelsen af den i vedtægtens artikel 34, stk. 2, nævnte udtalelse ved prøvetidens udløb.

Til sagsøgerens anbringende om, at begrundelsen er utilstrækkelig, har sagsøgte svaret, at en kortfattet kommentar på to eller tre ord principielt må være tilstrækkelig til at opfylde kravet om, at der skal gives en yderligere begrundelse for karakteren »utilstrækkelig«. Den pågældende udtalelse kan følgelig ikke anfægtes ud fra et formelt synspunkt. I virkeligheden rejser sagsøgeren i stævningen spørgsmålet om, hvorvidt bedømmerens bemærkninger er berettigede, med henblik på, at ikke alene ansættelsesmyndighed, men — efterfølgende — Domstolen prøver dem. Imidlertid kontrollerer Domstolen som bekendt kun lovligheden af den anfægtede udtalelse, såvel med hensyn til dens form, navnlig at den er udfærdiget på kontradiktorisk måde, som med hensyn til dens begrundelse. Sagsøgeren her reelt gjort indsigelse mod den kritik, der er rejst af hende, idet hun har bestridt den og har forsøgt at gendrive den. F.eks. har sagsøgeren til karakteren »utilstrækkelig« med hensyn til »kundskaber, der er nødvendige i den pågældende stilling« anført, at hun dog har bestået en udvælgelsesprøve, og at det vil være det samme som at desavouere udvælgelseskomiteen at sige på nuværende tidspunkt, at hun ikke har de kundskaber, der er nødvendige i den pågældende stilling. Sagsøgerens argumentation er således ensbetydende med en anerkendelse af, at enhver ansøger til en udvælgelsesprøve, der opføres på egnethedslisten, derved har vist sine kvalifikationer og evner. Man kan herefter rejse spørgsmålet om baggrunde for, at enhver tjenestemand i henhold til vedtægten skal gennemgå en prøvetid, skønt man ved, at selv om den omstændighed, at en ansøger har bestået en udvælgelsesprøve eller en eksamen, kan give oplysninger om ansøgerens teoretiske evner, kan kun en prøvetid give et indtryk af ansøgerens evner i praksis.

Sagsøgeren har således med sin adfærd gjort indsigelse mod de punkter, hvor hun fik karakteren »utilstrækkelig«, idet hun har hævdet, at de ikke er berettigede; til støtte for, at de foretagne vurderinger ikke kan opretholdes, og således med henblik på at imødegå og anfægte udtalelsen, har sagsøgeren bestridt sine overordnedes vurdering, henvist til sine studier, sine kundskaber, omfanget af den vejledning, hun fik, den omstændighed, at hun i sine tidligere stillinger har udført arbejdet tilfredsstillende og navnlig til, at hun har bestået en udvælgelsesprøve ved institutionen. En sådan drøftelse af realiteten bag de klagepunkter, der fremgår af den anfægtede udtalelse ved prøvetidens udløb, hører ikke hjemme ved Domstolen.

Med hensyn til anbringenderne om tilsidesættelse af princippet om redelig handlemåde og om en nødvendig begrundelse er forholdet det samme. For så vidt angår spørgsmålet om bistandspligten, har Parlamentet svaret, at udover mundtlige advarsler fik sagsøgeren allerede den 2. juni 1981, altså efter tre måneder af prøvetiden, en kopi af en skrivelse, hvori hendes overordnede og to andre sprogrevisorer, herunder Kroon, gjorde hende opmærksom på de områder, hvor hun burde gøre en særlig indsats. Desuden fik hun sine reviderede oversættelser tilbage; hun burde heraf have kunnet se, at de var utilfredsstillende; ikke mindre skal nævnes de advarsler, hun fik med hensyn til sin adfærd inden for tjenestegrenen.

Ovennævnte omstændigheder må ligeledes fjerne enhver tvivl med hensyn til spørgsmålet om tilsidesættelse af den

berettigede forventning. I virkeligheden er det Parlamentet, der er blevet skuffet i de forventninger, det mente at kunne stille til sagsøgeren.

Med hensyn til spørgsmålet om magtfordrejning har Parlamentet gjort gældende, at den stilling, Hilde Bruyn beklædte, og den, Vermeulen blev udnævnt i, ikke er den samme. De blev besat på grundlag af to forskellige udvælgsesprøver; sagsøgeren deltog i udvælgelsesprøve PE/58/LA, hvor aldersgrænsen var 35 år, og arbejdets art var følgende: »Oversættelse til nederlandsk fra mindst to af De europæiske Fællesskabers officielle sprog osv.«, mens Vermeulen deltog i en anden udvælgelsesprøve, nemlig PE/67/LA, hvor arbejdets art var beskrevet som følger: »Oversættelse til nederlandsk fra moderne græsk og et af de officielle sprog . . .«; for sidstnævnte udvælgelsesprøve var aldersgrænsen forhøjet til 40 år på grund af eventuelle problemer med at finde ansøgere med kendskab til græsk.

Med hensyn til påstanden om erstatning har Parlamentet anført, at kravet må afvises fra påkendelse, idet der er tale om et annullationssøgsmål. Selv om det antoges, at et sådant krav principielt kunne tages under påkendelse, er det ikke berettiget, idet sagsøgeren ved at vinde sagen ville få fuld økonomisk dækning, selv om sagsøgeren ikke har lidt noget yderligere tab. I modsat fald kan institutionen ikke gå frem efer vedtægtens artikel 34, stk. 2.

I replikken har *sagsøgeren* med hensyn til spørgsmålet om magtfordrejning anført, at den nederlandske oversættelsesafdeling ikke længere havde brug for hende, da det kunne ansætte en veltjent oversætter fra græsk. Udnævnelsen af Vermeulen, som skete den 5. oktober 1981, falder tidsmæssigt udmærket sammen med den negative udtalelse om sagsøgeren, som således blev dømt til afskedigelse. Parlamentet har ikke bestridt, at hun blev udvalgt på grundlag af sine kundskaber i græsk, selv om kendskab til dette sprog ikke var nogen betingelse ved den udvælgelsesprøve, hun deltog i. For Vermeulen's stilling var kendskab til moderne græsk imidlertid en udtrykkelig betingelse. Det er derfor åbenbart, af efter den anden udvælgelsesprøve, som Vermeulen deltog i, havde sagsøgeren ikke længere interesse for afdelingen.

I duplikken har *Parlamentet* gjort gældende, at sagsøgeren ikke blev ansat specielt på grund af sine kundskaber i græsk, idet der i henhold til meddelelsen om udvælgsesprøve kun blev taget hensyn til, om ansøgerne havde kendskab til græsk. I april 1981, hvor sagsøgernes prøvetid begyndte, var der fire ledige stillinger i den nederlandske oversættelsesafdeling, og ved udløbet af hendes prøvetid var der stadig tre. De pågældende tre stillinger blev først besat i 1982 efter udvælgelsesprøve PE/69/LA, for hvilken arbejdet sluttede i marts 1982. Sagsøgerens synspunkt, hvorefter hun måtte afskediges, således at Vermeulen kunne tilbydes en stilling, stemmer derfor ikke med nævnte omstændigheder og datoer.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 30. juni 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse sidst i nævnte retsmøde.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 23. august 1982, har Hilde de Bruyn, der på daværende tidspunkt var tjenestemand på prøve ved Europa-Parlamentet, anlagt sag med påstand om, at udtalelsen ved prøvetidens udløb vedrørende hende og den som følge af nævnte udtalelse trufne afgørelse om at afskedige hende, annulleres, samt om, at det fastslås, at sagsøgeren følgelig har ret til løn og andre vederlag fra det tidspunkt, da hun blev afskediget, dvs. den 28. februar 1981; endelig har sagsøgeren nedlagt påstand om erstatning for ikke-økonomisk skade.

2 Efter den generelle udvælgesesprøve PE/58/LA med henblik på ansættelse af nederlandsksprogede oversættere i generaldirektorat I, Parlamentets bureau og almindelige anliggender, blev Hilde de Bruyn ved afgørelse af 30. marts 1981 fra Europa-Parlamentets generalsekretær ansat som tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7 med virkning fra den 1. marts 1981. I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 1, skulle hun udstå en prøvetid på ni måneder, altså i perioden 1. marts—30. november 1981.

3 Udtalelsen ved prøvetidens udløb, som var dateret den 28. oktober 1981, og som var negativ, blev tilstillet sagsøgeren, som underskrev den den 4. november 1981, idet hun henviste til, at hun ville fremkomme med sine bemærkninger. I nævnte bemærkninger af 11. december 1981 afviste sagsøgeren den kritik, der var rettet mod hende, og anmodede om, at hendes prøvetid blev forlænget som følge af hendes fravær på grund af sygdom (sygeorlov), som havde bevirket, at hun ikke fuldt ud havde kunnet dokumentere sine faglige kvalifikationer.

4 Ved anbefalet skrivelse af 9. februar 1982 meddelte Parlamentets generalsekretær sagsøgeren, at han som følge af den negative udtalelse ved prøvetidens udløb, som indstillede sagsøgeren til afskedigelse, havde truffet afgørelse om at afskedige hende med virkning fra den 28. februar 1982.

5 Sagsøgeren indgav en klage over udtalelsen og den som følge deraf stedfundne afskedigelse; klagen blev nærmere uddybet ved skrivelse af 26. maj 1982.

6 Ved skrivelse af 16. juli 1982 afviste Parlamentets generalsekretær klagen.

7 I udtalelsen ved prøvetidens udløb fik sagsøgeren karakteren »utilstrækkelig« på følgende syv punkter: a) kundskaber, der er nødvendige i den pågældende stilling, b) forståelse og tilpasningsevne, c) initiativ, d) organisationsevne, e) ansvarsbevidsthed, f) arbejdets kvalitet samt g) præcision. Vurderingen var yderligere uddybet i en skrivelse, der var udarbejdet af chefen for den nederlandske oversættelsesafdeling, Van Mulders, og sprogkonsulent Haarsma og sprogrevisor van Heel, som begge erklærede sig enige i bedømmelsen. Skrivelsen indeholdt følgende afsnit:

»Vores kritik af Hilde de Bruyn kan sammenfattes som følger:

— manglende indsigt og almen dannelse, hvilket har ført til en ukorrekt forståelse af teksterne;

— skødesløs og tankeløs adfærd: ved flere lejligheder har hendes fadæser nærmest ødelagt den gode rytme i arbejdsgangen inden for tjenesten;

— manglende initiativ og interesse for arbejdet: hun har hverken opnået en tilstrækkelig forståelse af, hvorledes institutionerne arbejder, eller af de mest elementære begreber og vendinger; desuden arbejder hun langsomt;

— manglende regelmæssighed og præcision;

— manglende ordenssans«.

8 Udtalelsen, der var dateret den 28. oktober 1981, blev underskrevet af generaldirektør Palmer.

9 Sagsøgeren har på flere punkter gjort indsigelse mod udtalelsen: den blev udarbejdet for tidligt, nemlig den 21. september 1981, altså mere end to måneder før prøvetidens udløb; det var fejlagtigt angivet, at sagsøgeren havde gennemført to års højere uddannelse, mens hun i virkeligheden havde studeret i fire år; begrundelsen med hensyn til de forskellige punkter, hvor sagsøgeren havde fået karakteren »utilstrækkelig«, angav ikke fyldestgørende sagsøgerens forsømmelser; udtalelsen var selvmodsigende, idet karakteren i afsnittet »indsats« var »acceptabel« med hensyn til hurtigheden ved udførelsen af arbejdet, mens sagsøgeren i den forklarende skrivelse blev kritiseret

for at være »langsom ved udførelsen af arbejdet«; sprogrevisor Kroon var ikke blevet hørt, og udtalelsen var ikke underskrevet af den kompetente direktør.

10 Sagsøgeren har desuden anført, at sagsøgte har tilsidesat sin bistandspligt og den berettigede forventning, som sagsøgeren kunne stille til administrationen. I hele prøvetiden modtog sagsøgeren hverken skriftligt eller mundtligt nogen meddelelse, som kunne give hende anledning til at tro, at der var nærliggende fare for, at der ville blive truffet afgørelse om at afskedige hende.

11 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte har truffet afgørelse om at afskedige hende for at kunne ansætte en anden bestemt oversætter som tjenestemand, og at sagsøgte derved har begået magtfordrejning.

12 Det er oplyst, at udtalelsen består af to dele, hvoraf den første, der indeholder oplysninger, som ikke vedrører prøvetidens forløb, blev udfyldt af direktoratet for personale den 21. september 1981. Heri findes fejlen vedrørende varigheden af sagsøgerens højere uddannelse. Selv om nævnte del af udtalelsen indeholder en fejl, findes fejlen ikke at have haft afgørende betydning for den vurdering af sagsøgerens kvalifikationer, der er den væsentligste del af udtalelsen.

13 Den væsentligste del af udtalelsen blev udarbejdet i slutningen af oktober 1981 og er dateret den 28. oktober.

14 De to anbringender med hensyn til datoen for udarbejdelsen af udtalelsen og fejlen med hensyn til varigheden af sagsøgerens højere uddannelse må følgelig forkastes.

15 For så vidt angår spørgsmålet om udtalelsens begrundelse, er det rigtigt, at alene en skrivelse uddyber syv punkter, hvor sagsøgeren fik karakteren »utilstrækkelig«, men skrivelsen giver en nøjagtig bedømmelse af sagsøgerens kvalifikationer og er en fyldestgørende begrundelse, der ikke kan anses for utilstrækkelig.

16 Sagsøgte har ikke bestridt, at der kan være modstrid mellem karakteren »acceptabel« med hensyn til hurtigheden ved udførelsen af arbejdet og bemærkningen om, at sagsøgeren var »langsom ved udførelsen af arbejdet«. Imidlertid vedrører sidstnævnte bemærkning tilsyneladende snarere sagsøgerens adfærd, og navnlig hendes manglende interesse for arbejdet, end hendes evne til at udføre arbejdet med den ønskede hurtighed. Selv om denne kritik blev afvist, er der dog under alle omstændigheder andre tilstrækkeligt nøjagtige klagepunkter, der kan berettige til hendes afskedigelse.

17 For så vidt angår anbringendet om, at sprogrevisor Kroon ikke er blevet hørt, skal blot bemærkes, at det ikke var obligatorisk at foretage en systematisk høring af alle sprogrevisorerne, og at det tilkom kontorchefen at bedømme hvilke personer, der bedst kunne vurdere sagsøgerens arbejdsindsats i prøvetiden.

18 Med hensyn til sagsøgerens anbringende om, at van Mulders ikke kan underskrive udtalelsen, indeholder Parlamentets interne ordning efter det oplyste intet om, hvilken tjenestemand der skal udarbejde udtalelsen. Det er tilsyneladende fast praksis ved Parlamentet, at udtalelsen udarbejdes af direktøren for den pågældende tjenestegren. På daværende tidspunkt var der ikke nogen direktør for oversættelsestjenesten ved Parlamentet, og følgelig blev udtalelsen udarbejdet af chefen for den afdeling, som sagsøgeren hørte under. Udtalelsen blev underskrevet af generaldirektøren og indstillede sagsøgeren til afskedigelse. Anbringendet må derfor forkastes.

19 Med hensyn til sagsøgerens anbringender vedrørende sagsøgtes bistandspligt og den påståede tilsidesættelse af sagsøgerens berettigede forventning fremgår det af sagen, at sagsøgeren den 2. juni 1981 blev underrettet om, at hendes arbejde lod noget tilbage at ønske, og senere, nemlig den 7. september 1981, at hendes arbejdsindsats var utilfredsstillende, og at udtalelsen ved prøvetidens udløb derfor kunne blive negativ med afskedigelse til følge. Det kan følgelig ikke godtages, at institutionen i den henseende har udvist nogen forsømmelse.

20 Før så vidt angår anbringendet om, at sagsøgte har begået magtfordrejning, har sagsøgeren intet som helst fremført til støtte for anbringendet. Den

omtalte person blev udnævnt til tjenestemand den 5. oktober 1981, altså mere end fire måneder før sagsøgeren blev afskediget, og i en anden stilling.

21 Af ovennævnte grunde må de forskellige anbringender, sagsøgeren har fremført, forkastes, hvorfor sagsøgte vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

22 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

O'Keeffe Mackenzie Stuart Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. september 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling